

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 20. prosinca 2006.

Pripravimo dostojno prebivalište novorođenom Djetetu

Draga braćo i sestre!

"Gospodin je blizu: dođite, poklonimo mu se." Ovim zazivom liturgija nas poziva, ovih posljednjih dana došašća, da pristupimo, gotovo na vrhovima prstiju, betlehemske špilji, gdje se zbio izvanredan događaj, koji je promijenio tijek povijesti: rođenje Otkupitelja. U boićnoj noći još ćemo se jednom zaustaviti pred jaslicama, kako bismo zadivljeni motrili "Riječ tijelom postanu." Osjećaji radosti i zahvalnosti, kao i svake godine, ponovno će buknuti u našem srcu dok budemo slušali boićne pjesme, koje se na tolikim jezicima pjevaju o istom izvanrednom čudu. Stvoritelj svega svijeta došao je iz ljubavi kako bi se nastanio među ljudima. U Poslanici Filipljanima, sveti Pavao izjavljuje da se Krist, premda "trajni lik Boji, nije kao plijena drao svoje jednakosti s Bogom; nego sam sebe oplijeni uzevši lik sluge, postavši ljudima sličan" (2,6). Pojavio se u ljudskom liku, dodaje apostol, ponizivši sebe sama.

O blagdanu Boića ponovno ćemo proivljavati ostvarenje toga uzvišenog otajstva milosti i milosrđa. Pavao još kae: "A kada dođe punina vremena odasla Bog Sina svoga: od ene bi rođen, Zakonu podloan da podlonike Zakona otkupi te primimo posinstvo" (*Gal 4,4-5*). Doista, mnogo je stoljeća izabrani narod iščekivao Mesiju, no zamišljao ga je kao moćnoga i pobjedničkog vođu koji će osloboditi svoje od tuđinske vlasti. Spasitelj se, pak, rodio u tišini i potpunoj siromaštini. Došao je kao svjetlo koje prosvjetljuje svakog čovjeka - kae evanđelist Ivan - "no njegovi ga ne primiše" (*Jv 1,9.11*). Apostol, međutim, dodaje: "A onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Boja" (1,12). Obećano svjetlo rasvijetlilo je srca onih koji su ustrajali u budnom i djelatnom iščekivanju. Bogosluje došašća poučava nas i da budemo trijezni i budni, da ne bismo primili na se teret

grieha i pretjeranih svjetovnih briga.

Upravo bdijući i moleći moći ćemo prepoznati i prihvatiti sjaj Kristova Boića. Sveti Maksim Torinski, biskup iz 4.-5. stoljeća, u jednoj od svojih homilija ovako kaže: "Vrijeme nas opominje da je Rođenje Krista Gospodina blizu. Svijet sa svojim tjeskobama govori o blizini nečega što će ga obnoviti, te u nestrpljivu iščekivanju eli da sjaj još blještavijeg sunca rasvijetli njegove tmine... Ovo iščekivanje svega stvorenja i nas uvjerava da čekamo izlazak Krista, novog Sunca (Disc. 61a,1-3). Samo nas stvorenje dakle potiče da otkrijemo i prepoznamo Onoga koji ima doći.

Pitanje je, međutim, sljedeće: Iščekuje li čovječanstvo našega vremena još uvijek Spasitelja? Izgleda da mnogi gledaju na Boga kao na nešto izvan svoga zanimanja. Čini se kao da im On ne treba; i ve kao da ne postoji i, još gore, kao je On neka "prepreka" koju valja ukloniti da bi čovjek ostvario sebe sama. Čak i među vjernicima - sigurni smo u to - neki dozvoljavaju da ih privuku zamamne varke te ih odvuču prema pogrešnim naucima koji pružaju iluzorne prečice za postizanje sreće. Pa ipak, i uz svoje protivštine, tjeskobe i tragedije, a moda i upravo zbog njih, čovječanstvo danas traži put obnove, spasenja, traži Spasitelja i iščekuje, ponekad i nesvjesno, dolazak Gospodina koji će obnoviti svijet i naš život, dolazak Krista, jedinoga istinskoga Otkupitelja čovjeka, čitavog čovjeka. Naravno, lani proroci nastavljaju predlagati "jeftino" spasenje, koje uvijek dovodi do rađanja gorkih razočaranja. Upravo povijest posljednjih pedeset godina pokazuje potragu za nekim "jeftinim" Spasiteljem te donosi na vidjelo sva razočaranja koja su iz toga proizašla. Zadatak je nas kršćana da širimo, svjedočanstvom života, istinu o Boiću, što je Krist donosi svakom muškarcu i eni dobre volje. Rodivši se u siromaštvu jaslca, Isus dolazi svima podariti onu radost i onaj mir koji jedini mogu ispuniti iščekivanje ljudske duše.

No, kako se pripremiti za otvaranje srca Gospodinu koji dolazi? Duhovni stav budnoga iščekivanja i molitve ostaje temeljna značajka kršćanina u ovo vrijeme došašća. To je stav koji obilježava osobe onoga vremena: Zahariju i Elizabetu, pastire, Mudrace, jednostavan i ponizan narod. Osobito iščekivanje Marije i Josipa! Ovi posljednji, više od bilo koga drugoga, osobno su iskusili brigu i strah zbog Djetešca koje se imalo roditi. Nije teško zamisliti kako su proveli posljednje dane, u očekivanju da prime novorođenoga u svoj zagrljaj. Neka njihov stav bude i naš, draga braćo i sestre! Poslušajmo u tom smislu pouku već spomenutoga Maksima, torinskoga biskupa: "Dok se spremamo prihvatiti Gospodinovo rođenje, odjenimo čisto odijelo, bez mrlje. Govorim o odijelu duše, ne o odijelu tijela. Uresimo se haljinama od svile, ali svetim djelima! Raskošna odijela mogu pokriti udove, ali ne krase savjest" (isto).

Rodivši se među nama, neka nas Djetešce Isus ne nađe rastresene ili zauzete običnim ukrašavanjem naših domova svjetiljkama. Pripravimo bolje u svojoj duši i u svojim obiteljima dostojno prebivalište u kojem će se On osjetiti vjerom i ljubavlju prihvaćen. Neka nam pomognu Djevica i sveti Josip da otajstvo Boića proivimo novom zadivljenošću i spokojnom smirenošću. S tim osjećajima upućujem svima vama i vašim obiteljima najtoplije elje za svet i radostan Boić, a osobito se spominjem svih koji su u teškoćama ili trpe tijelom i duhom. Svima elim sretan Boić!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana